

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ,
perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa**

Et In octo Partes ... distincta ...

De Poenitentia Et Reliqvis Sacramentis

Vindalium, 1646

Sect. V. An attritio debeat confessionem antecedere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38867

ita ab iteranda confessione excusabitur. Hocque sufficit ad pacandas conscientias; præsertim cū peccata inualidè tunc confessa, per sequentes confessiones, aut per contritionem tolli possint.

SECTIO V.

*An attritio debeat confessionem
antecedere.*

CONCLUSIO.

Confessio valet, etsi attritio eam tempore præcedat. Imò ut valeat attritio debet eam præcedere, idque non modo natura, sed etiam tempore.) Prima pars probatur ex praxi: nam cū aliquis conscientiam examinat, & de peccatis commissis atteritur, in ordine ad confessionem instituendam; si postea contingat, ut dum peccata Sacerdoti recitat, aut ab eo absoluitur, nullum actum doloris eliciat; omnes existimant eum validè absolui, eò quòd dolor præcedens, cuius virtute fit confessio, censetur virtualiter perseverare, & confessio ipsa est verum illius signum. Quare sicut validè quis hodie absoluitur, etsi hesternæ die

DE POENITENTIA. CAP. III. 27

confessus fuerit, ita validè confessionem instituit, etsi attritio ad valorem illius necessaria præcesserit: quia nimirum in his moralibus, coniunctio moralis sufficit, ex communi sententia.

Secunda pars ostenditur, quia ut valeat confessio, ea debet esse signum doloris interni, & vice versa dolor internus per eam significari debet. Confessio enim non est valida, nisi sit dolorosa, lachrymabilis, & ad reconciliationem tendens: quod non habet per seipsam, ut est nuda peccatorum narratio, sed quatenus coniungitur cum dolore interno, eumque exterius manifestat. Hoc autem fieri non potest, nisi dolor ipse confessionem præcedat: ut enim confessio sit interni doloris signum, ab eo procedere debet, quia si actus illi sint omninò disparati, nec attritio sit causa confessionis; non magis dici poterit, confessionem esse signum attritionis, quàm cuiusvis actus interni, cum quo nullam connexionem habet. Si quidem simplex & historica peccatorum narratio, ex se formaliter non magis dolorem, quàm alium actum significat; si ergo dolorem significat, hoc habet quatenus ab eo procedit, quod fieri non potest, nisi dolor ipse aliqua ratione præcedat.

Tertia pars probatur ex iam dictis: nã
 vt valeat confessio, necesse est vt pœni-
 tens, velit confiteri, non quauis ex causa,
 sed ex motiuo attritionis. Hoc autem
 fieri non potest, nisi attritio præcedat
 saltem naturã voluntatem confitendi.
 Rursus, voluntas ista confessionis insti-
 tuendæ, est prior ipsa actuali confessione,
 non solum natura, sed etiam tempore: si-
 quidem actus voluntatis elicitur in in-
 stanti, & confessio non potest fieri nisi in
 tempore. Cùm igitur attritio sit prior
 voluntate confitendi, à fortiori ea debet
 esse prior actuali ipsa confessione.

Verùm contra iam dicta arguitur, ex
 vsu communi confessoriorum, & pœni-
 tentium qui post absolutam peccato-
 rum confessionem, ad generalem eorum
 attritionem excitari solent: idque cen-
 setur ex hac parte sufficiens, vt ritè &
 rectè detur absolutio, siue dolor confes-
 sionem præcesserit, siue non.

Respondeo, vt praxis ista sit utilis,
 quando confessio sine sufficienti dolore
 facta est, non tantùm curandum esse, vt
 pœnitens dolorem concipiat de peccatis
 antea confessis, sed etiam vt saltem vir-
 tualiter ipsam confessionem repetat; quod
 paucissimis verbis fieri potest: si verbi
 causa, ex iam elicita attritione dicat, se

dolere de peccatis confessis, & eorum
absolutionem postulare; aliàs si attritio-
nem tunc tantum eliciat, cùm confessio
præcedens non fuerit illius signum, con-
cipi non potest qua ratione absolutio su-
per illam validè cadere possit. Quare
cùm sæpe contingat, poenitentem non
esse sufficienter attritum, quamdiu pec-
cata recitat, consultissimum est curare,
vt ante absolutionem, non modo eliciat
actum aliquem veræ attritionis, sed etiã
generatim confessionem repetat modo
ante dicto.

SECTIO VI.

*An sacramentum Pœnitentiæ possit
esse informe.*

CONCLUSIO.

Sacramentum Pœnitentiæ non potest
esse validum, & simul informe, seu
carens effectu.) Ratio petenda est ex su-
prà dictis: nam eò ipso quòd hoc sacra-
mentum caret effectu, forma illius vera
esse nequit; forma autem falsa existens
sacramentum ipsum non potest esse sub-
stantialiter validum, vt per se notum est.